

LUX

3 ΤΑΙΝΙΕΣ
24 ΓΛΩΣΣΕΣ
28 ΧΩΡΕΣ

FILM

DAYS

À PEINE J'OUVRE LES YEUX

Με τα μάτια ανοιχτά

Leyla Bouzid

Γαλλία, Τυνησία, Βέλγιο, Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα

**LUX
FILM PRIZE**

ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ
ΣΤΡΑΤΕΥΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

ye10
ars

Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο

À PEINE J'OUVRE LES YEUX

Με τα μάτια ανοιχτά

ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ LEYLA BOUZID

Τύνιδα, καλοκαίρι του 2010, μερικούς μήνες πριν από την επανάσταση, η δεκαοκτάχρονη Farah παίρνει το απολυτήριό της και η οικογένειά της τη φαντάζεται ήδη για τρό... αλλά αυτή δεν βλέπει τα πράγματα με τον ίδιο τρόπο.

Είναι τραγουδίστρια σε ένα συγκρότημα στρατευμένου ροκ. Ενθουσιάζεται, μεθάει, ανακαλύπτει τον έρωτα και την πόλη τη νύχτα, ενάντια στη θέληση της Hayet, της μητέρας της, που γνωρίζει την Τυνησία και τα ταμπού της.

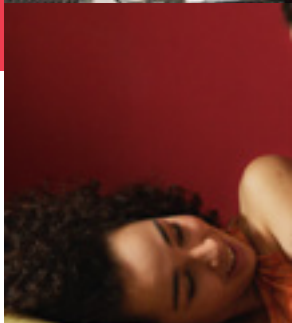
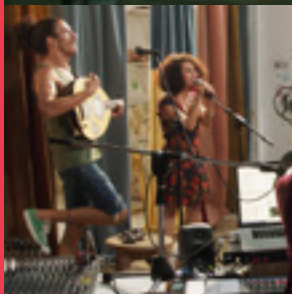
Όμως, τα πράγματα θα δυσκολεύσουν όταν το μικρό συγκρότημα αποφασίζει να κάνει εμφανίσεις στα καφέ της πρωτεύουσας, όπου η Farah αφήνει να εκδηλωθεί ανενδοίαστα η δίψα της για ελευθερία και η όρεξή της για ζωή. Η προκλητική συμπεριφορά της, σε μέρη που είναι μόνο για άντρες, φτάνει γρήγορα στα αυτιά της Hayet, που προσπαθεί να λογικέψει την κόρη της. Μάταια όμως. Επαναστάτρια και με άγνοια του κινδύνου που διατρέχει στην αυταρχική Τυνησία εκείνης της περιόδου, η Farah διαλαλεί πεισματικά το ανατρεπτικό μήνυμα του Borhène, του συντρόφου της και αρχηγού του συγκροτήματος, και, μέσα από αυτό το μήνυμα, τις ελπίδες μιας ολόκληρης νεολαίας.

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Είναι σημαντικό ότι η Leyla Bouzid τοποθετεί τη δράση της ταινίας της μερικούς μόνο μήνες πριν από την τυνησιακή επανάσταση, η οποία θα σήμαινε την έναρξη της Αραβικής Άνοιξης, ενός μεγάλου πολυεθνικού κινήματος χειραφέτησης, που συνίστατο μεταξύ άλλων στην απόρριψη των εγκαθιδρυμένων αυταρχικών καθεστώτων, των μεγάλων κοινωνικών ανισοτήτων, μιας σοβαρής οικονομικής κρίσης και του πολύ υψηλού ποσοστού ανεργίας μεταξύ των νέων. Στην Τυνησία, το αίσθημα ασφυξίας και αδικίας που βιώνει η νεολαία έχει ακόμα μεγαλύτερη σημασία, δεδομένου ότι πάνω από το 42 % του πληθυσμού είναι κάτω των είκοσι πέντε ετών, με αρκετά υψηλό επίπεδο εκπαίδευσης και σαφή προσώληση στις κοσμικές αξίες. Αν και αρκετές από τις αραβικές χώρες που επηρέασε η επανάσταση είδαν στη συνέχεια τους ισλαμιστές να εγκαθίστανται στην εξουσία για μεγάλο διάστημα με τις συνέπειες που όλοι γνωρίζουμε, η Τυνησία θα επιτύχει μια πραγματική δημοκρατική μετάβαση. Παρά τις πρώτες εκλογικές επιτυχίες, οι ισλαμιστές τελικά απομακρύνθηκαν από την εξουσία, και τον Ιανουάριο του 2014 η χώρα απέκτησε νέο Σύνταγμα.

Πέντε χρόνια μετά, η Leyla Bouzid επιστρέφει στις απαρχές της τυνησιακής επανάστασης, αποκρυσταλλώνοντας γύρω από τους κύριους χαρακτήρες της ταινίας τα διακυβεύματα και τις αιτίες που γέννησαν την επανάσταση: νέοι αναπάντεχες συνέπειες μιας επανάστασης η οποία τελικά άνοιξε τον δρόμο σε έναν συντηρητικό ισλαμισμό που είχε εκτοπιστεί για μεγάλο διάστημα από την τυνησιακή κοινωνία του 2010. Η ταινία της Leyla Bouzid δεν φέρει μόνο τις ελπίδες μιας γενιάς, αλλά, έμμεσα, σιωπηρά μα σθεναρά, και τις χαμένες ψευδαισθήσεις της και τους σημερινούς φόβους της. Υπό αυτή την έννοια, η ταινία, που μπορεί να ερμηνευτεί ως ένα ήρεμο κάλεσμα για πολιτική ευαισθητοποίηση και για μια μορφή διανοητικής κινητοποίησης, θα πρέπει επίσης να προκαλέσει προβληματισμό γύρω από κρίσιμα θέματα όπως η σημασία της υπεράσπισης των ελευθεριών και των αξιών που θεμελιώνουν τις δημοκρατικές κοινωνίες.

Στο πλαίσιο των τρομοκρατικών επιθέσεων που ακολούθησαν την Αραβική Άνοιξη και μέσα στο οποίο γυρίστηκε η ταινία, το *À peine j'ouvre les yeux*, χωρίς να θίγει απευθείας το θέμα, επιτρέπει την έναρξη ενός προβληματισμού σχετικά με τις αναπάντεχες συνέπειες μιας επανάστασης η οποία τελικά άνοιξε τον δρόμο σε έναν συντηρητικό ισλαμισμό που είχε εκτοπιστεί για μεγάλο διάστημα από την τυνησιακή κοινωνία του 2010. Η ταινία της Leyla Bouzid δεν φέρει μόνο τις ελπίδες μιας γενιάς, αλλά, έμμεσα, σιωπηρά μα σθεναρά, και τις χαμένες ψευδαισθήσεις της και τους σημερινούς φόβους της. Υπό αυτή την έννοια, η ταινία, που μπορεί να ερμηνευτεί ως ένα ήρεμο κάλεσμα για πολιτική ευαισθητοποίηση και για μια μορφή διανοητικής κινητοποίησης, θα πρέπει επίσης να προκαλέσει προβληματισμό γύρω από κρίσιμα θέματα όπως η σημασία της υπεράσπισης των ελευθεριών και των αξιών που θεμελιώνουν τις δημοκρατικές κοινωνίες.

FARAH ΚΑΙ HAYET: Η ΣΧΕΣΗ ΜΗΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΚΟΡΗΣ ΣΤΟ ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Εκτός από το ότι περιγράφει με πολύ συγκινητικό τρόπο τη σχέση μητέρας και κόρης, η ταινία της Leyla Bouzid σκιαγραφεί επίσης, μέσα από τα πορτρέτα των δύο αυτών γυναικών, πώς οι απογοητεύσεις μεταβιβάζονται από τη μια γενιά στην άλλη, και κυρίως πόσο δύσκολο είναι να διεκδικήσει κανείς μια οποιαδήποτε μορφή αλλαγής όταν ζει σε ένα αστυνομικό κράτος. Όπως και η Farah, η Hayet αντιστάθηκε στο παρελθόν, αλλά, σε αντίθεση με την κόρη της, γνωρίζει ότι οι προσπάθειες για ανατροπή του κατεστημένου πληρώνονται πολύ ακριβά σε μια χώρα όπως η Τунησία του Μπεν Άλι. Η πορεία της, που με τον καιρό την έκανε μια σύγχρονη αλλά εξίσου παραιτημένη γυναίκα, υπενθυμίζει το αδιέξοδο στο οποίο οδηγεί κάθε ανατρεπτική πράξη μέσα σε ένα τέτοιο καταπιεστικό πλαίσιο. Όσον αφορά τη Farah, που εδώ ενσαρκώνει τη ζωντάνια της νεολαίας που αναζητεί την ελευθερία, μπορούμε ήδη να προβλέψουμε το πεπρωμένο της μέσα από την πορεία της μητέρας της.

Σε κινηματογραφικό επίπεδο, με τα κοψίματα που χαρακτηρίζονται από μεγάλη συναισθηματική φόρτιση, οι εντάσεις μεταξύ των δύο γυναικών, που δημιουργούνται εξαιτίας του καταπιεστικού κλίματος που επιβάλλει το καθεστώς στο σύνολο της κοινωνίας, αποκτούν ιδιαίτερη οξύτητα. Ο τρόπος αυτός, με τον οποίο δίνεται έμφαση σε στιγμές μεγάλης δραματικής έντασης, επιτρέπει να αναδειχθούν οι εσωτερικές συγκρούσεις της μητέρας, η οποία μοιράζεται ανάμεσα στην αγάπη για την κόρη της, την αγωνία να την προστατεύσει και την αφοσίωση στα ιδανικά της δικής της νεανικής ηλικίας.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΗ LEYLA BOUZID (ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΦΑΚΕΛΟ ΤΥΠΟΥ)

Μιλάτε για τον φόβο απέναντι στο αστυνομικό σύστημα, αλλά υπάρχει επίσης η απειλή της τρομοκρατίας που βαραίνει την Τунησία. Ωστόσο, η θρησκεία απουσιάζει εντελώς από την ταινία.

Υπάρχουν οι νέοι που «βράζουν», που δραστηριοποιούνται, που θέλουν να παίξουν τη μουσική τους, να κάνουν συναυλίες, να ζήσουν την τέχνη τους. Το θρησκευτικό στοιχείο δεν βρίσκεται στο επίκεντρο της ζωής τους. Αυτή την ενεργητική και δημιουργική νεολαία θέλησα να καταγράψω με τον κινηματογραφικό φακό. Μια νεολαία που μάχεται καθημερινά μέσα από την ίδια την ύπαρξή της και για την οποία σπανίως μιλάμε. Οι μόνοι

που έχουν δικαίωμα λόγου στα μέσα ενημέρωσης είναι αυτοί που καταφεύγουν στον εξτρεμισμό και στη βία. Νομίζω ότι είναι σημαντικό να πω ότι υπάρχει και μια άλλη νεολαία, με όρεξη για ζωή, να της δώσω φωνή μέσα από τη Farah, να δείξω ότι φιμώνεται από έναν τρόπο που απορρέει από το σύστημα. Υπάρχουν και άλλες μορφές τρόμου εκτός από την τρομοκρατία. Η Farah προσπαθεί να υπάρξει ως άτομο, να κάνει τη φωνή της να ακουστεί.

Γνωρίζουμε τον «τунησιακό λαό», το «Εμείς», το Έθνος... αλλά ποια είναι η θέση του «εγώ»; Ποιο είναι το τίμημα για να υπάρξει κάποιος ή κάποια ως ελεύθερο άτομο στην Τунησία; Εσείς χρειάστηκε να πληρώσετε αυτό το τίμημα;

Η ταινία θέτει το ερώτημα: Πώς γίνεται, στην Τунησία, να αποδεσμευτείς από την οικογένεια, την κοινωνία και το σύστημα; Ποια ενέργεια απαιτείται να έχεις, ποιες αντιδράσεις θα προκαλέσεις και ποια βία μπορεί να γεννήσει αυτή η αποδέσμευση; Παρακολουθούμε την πορεία της Farah, που διψά για ζωή, που υπάρχει ολοκληρωτικά, απέναντι σε όλους και εναντίον όλων, και γι' αυτό τιμωρείται, συντρίβεται.

Πιστεύω ότι στην Τунησία πληρώνουμε όλοι ένα τίμημα, είτε είμαστε καλλιτέχνες είτε όχι. Και αυτό συμβαίνει, σε κάποια στιγμή της πορείας του καθενός, σε επίπεδο προσωπικό, οικογενειακό, κοινωνικό, εκπαιδευτικό. Στην τунησιακή κοινωνία, ή κάνουμε παραχωρήσεις ή συναντάμε πολλά εμπόδια.

Η υπόθεση της ταινίας δεν είναι αυτοβιογραφική, αν και περιλαμβάνει αρκετές καταστάσεις που έχω βιώσει: ανακάλυψα ότι ένας κοντινός φίλος, που συμμετείχε στην ίδια κινηματογραφική λέσχη με μένα, ήταν πληροφοριοδότης της αστυνομίας, βρισκόταν εκεί για να εισχωρήσει στην ομάδα μας, για να μας παρακολουθεί. Αυτό ήταν πολύ ισχυρό σοκ, εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα σε ποιον βαθμό ήμασταν περικυκλωμένοι και ότι δεν μπορούσαμε να εμπιστευτούμε τίποτα και κανέναν.

Κινηματογραφείτε τις κακόφημες συνοικίες της Τύνιδα, ιδίως τη νυχτερινή ζωή, τα μπαρ, τα τρένα, μέρη πολύ ανδρικά, στα οποία μπαίνετε με τη ματιά μιας γυναίκας... Έπειτα, προχωράτε μέχρι την ενδοχώρα, συγκεκριμένα στην περιοχή των ορυχείων, όπου τα σκονισμένα τοπία έρχονται σε αντίθεση με το πολύβουο αστικό πλαίσιο.

Υπάρχει ένα σύνορο που περιβάλλει αυτούς τους τόπους και νιώθω ότι πρέπει και μπορώ να το σπάσω.

Συγκεκριμένα, κατά τη διάρκεια των γυρισμάτων, η πιο ευαίσθητη σκηνή ήταν αυτή που η Hayet μπαίνει στο μπαρ. Οι κομπάρσοι ήταν πραγματικοί θαμώνες ενός κακόφημου μπαρ. Κάθε φορά που ξαναγυρίζαμε τη σκηνή, η ηθοποιός έπρεπε να ξαναμπει στο μπαρ και, κάθε φορά, ήταν μια δοκιμασία. Οι άνδρες, αν και κομπάρσοι, την περιεργάζονταν επίμονα, σχεδόν πρόστυχα, χωρίς να τους ζητήσουμε κάτι τέτοιο. Εξάλλου, όλες οι γυναίκες της ομάδας ένιωθαν την πίεση που ασκούσε αυτό το βλέμμα.

Επέμεινα να κινηματογραφήσω τους tunησιακούς χώρους με την πραγματική ατμόσφαιρα που κυριαρχεί εκεί, τους πραγματικούς ανθρώπους που δουλεύουν και κυκλοφορούν εκεί, ρεαλιστικά. Ο πρασσιακός σιδηρόδρομος, τα μπαρ, ο σταθμός των λεωφορείων, κινηματογραφούνται με το στίλ του ντοκιμαντέ.

Χρειάζotan να ενταχθεί η μυθοπλασία της ταινίας σε αυτά τα μέρη της πόλης που είναι τόσο ζωντανά, γεμάτα κόσμο που πηγαينوέρχεται... Μέχρι τα γεμάτα σκόνη ορυχεία φωσφορικού άλατος, επίκεντρο της αντίστασης στο καθεστώς του Μπεν Άλι... Οι εργάτες υποδύονται εκεί τον εαυτό τους.

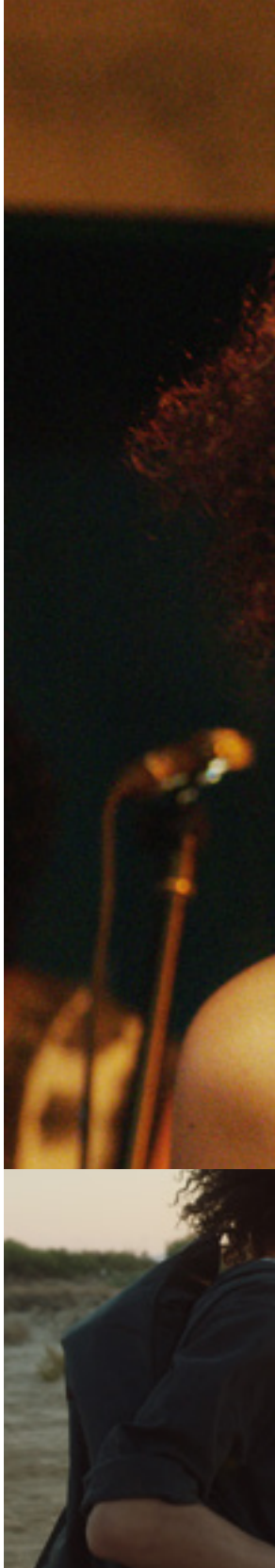
Στην ταινία, αυτή η σκηνή δημιουργεί μια ρήξη, επιτρέπει να κάνουμε ένα βήμα πίσω από την ιστορία, ένα είδος ζουμ προς τα πίσω, που επιχειρεί να σχεδιάσει τη χαρτογραφία της χώρας. Πρέπει να θυμόμαστε ότι οι στίχοι των τραγουδιών έρχονται από μακριά, ότι η αίσθηση ασφυξίας είναι έντονη και εκτείνεται σε πολλά κοινωνικά στρώματα. Η υπενθύμιση ότι ήταν καταρχάς η δική τους αντίσταση που προετοίμασε τη χώρα να ξεσηκωθεί είναι ένας φόρος τιμής σε αυτούς τους εργάτες (που σήμερα εξακολουθούν να βρίσκονται σε σύγκρουση με την εξουσία). Αυτή η αντίσταση είχε ξεκινήσει ήδη από το 2008, πολύ πριν από τη διάσημη πλέον ενέργεια του Bouazizi.

Η μουσική στην ταινία είναι ο φορέας μιας μορφής αντίστασης. Τη συνέθεσε ο ιρακινός μουσικός Khyam Allami.

Η μουσική, ο χορός, είναι διέξοδοι που υπήρχαν ανέκαθεν στην tunησιακή λαϊκή κουλτούρα. Η παραδοσιακή μουσική mézoued, οι χοροί, τα γαμήλια γλέντια, είναι ένα πραγματικά έντονο θέαμα, που προσφέρει εκτόνωση στον κόσμο. Σήμερα υπάρχει πλέον και tunησιακή μουσική rap, που γεννιέται στις φτωχογειονιές. Αποτελεί πραγματικό καταφύγιο για ορισμένους και μια ισχυρή αντίσταση που καταφέρνει να αγγίξει πολύ κόσμο. Το κράτος φοβάται προφανώς πολύ αυτούς τους αντιρρησίες ράπερ, γιατί τους πολεμά και τους συλλαμβάνει για αυτά που φωνάζουν στα τραγούδια τους.

Η μουσική ήταν η μεγάλη πρόκληση αυτής της ταινίας. Όχι μόνο επειδή έπρεπε να βρω μια ηθοποιό που να τραγουδάει, αλλά και επειδή χρειαζotan να σχηματιστεί ένα συγκρότημα, να γραφτεί μουσική, να γραφτούν τραγούδια. Μερικές φορές σκέφτηκα ότι αυτό θα ήταν αδύνατο. Συναντήθηκα με πάρα πολλούς μουσικούς, αλλά δεν καταφέραμε να συνεννοηθούμε.

Και μετά, μια μέρα, κατά τύχη, βρέθηκα σε μια συναυλία στο Παρίσι και εκεί ανακάλυψα ένα συγκρότημα που η μουσική του με ταξίδεψε: τους Alif Ensemble. Ο Khyam ήταν ο ένας από τους πέντε μουσικούς, που προέρχονται από διαφορετικές αραβικές χώρες... Συνέθεσε τα τραγούδια για τη φωνή της Baya και έβαλε τους μουσικούς να κάνουν πρόβα για ολόκληρες εβδομάδες πριν ξεκινήσουν τα γυρίσματα. Αυτό τους ένωσε. Η μουσική μάς συνεπήρε όλους.

ΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΣΚΕΨΗ

Τι μπορούμε να πούμε σχετικά με τη θέση και τον ρόλο της τέχνης στην κοινωνία;

les grignoux
● ● ● ● ●

10 ΧΡΟΝΙΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΥΣ

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει την τιμή να παρουσιάσει τις τρεις διαγωνιζόμενες ταινίες για το LUX FILM PRIZE¹ 2016:

À PEINE J'OUVRE LES YEUX (Με τα μάτια ανοιχτά), μια ταινία της Leyla Bouzid
Γαλλία, Τυνησία, Βέλγιο, Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα

MA VIE DE COURGETTE (Εγώ, ο Κολοκυθάκης), μια ταινία του Claude Barras
Ελβετία, Γαλλία

TONI ERDMANN, μια ταινία της Maren Ade
Γερμανία, Αυστρία, Ρουμανία

Αυτές οι, τόσο διαφορετικές μεταξύ τους, ιστορίες, προϊόν της ανεξάντλητης αφοσίωσης και δημιουργικότητας ταλαντούχων νέων σκηνοθετών, θα προβληθούν στο πλαίσιο της 5ης χρονιάς των LUX FILM DAYS².

¹ Κινηματογραφικό βραβείο LUX.

² Κινηματογραφικές ημέρες LUX.

LUX FILM PRIZE

Ο πολιτισμός διαδραματίζει θεμελιώδη ρόλο στην οικοδόμηση των κοινωνιών μας.

Για τον λόγο αυτό, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο καθιέρωσε το 2007 το LUX FILM PRIZE, με στόχο να στηρίξει τη διανομή ευρωπαϊκών ταινιών σε ολόκληρη την Ευρώπη και να ενθαρρύνει μια συζήτηση ευρωπαϊκού επιπέδου σχετικά με μείζονα κοινωνικά ζητήματα.

Το LUX FILM PRIZE αποτελεί μια εξαιρετική πρωτοβουλία. Ενώ οι περισσότερες ευρωπαϊκές συμπαραγωγές προβάλλονται μόνο στη χώρα προέλευσής τους και σπάνια διανέμονται σε άλλες χώρες, ακόμη και εντός ΕΕ, το LUX FILM PRIZE δίνει σε τρεις ευρωπαϊκές ταινίες τη μοναδική ευκαιρία να υποτιτλιστούν στις 24 επίσημες γλώσσες της ΕΕ.

Η νικήτρια ταινία του LUX FILM PRIZE θα αναδειχθεί με ψηφοφορία από τους βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και θα ανακοινωθεί στις 23 Νοεμβρίου 2016.

LUX FILM DAYS

Το LUX FILM PRIZE δημιούργησε τις LUX FILM DAYS. Από το 2012, οι τρεις ταινίες που διαγωνίζονται για το LUX FILM PRIZE προβάλλονται για το ευρύτερο ευρωπαϊκό κοινό κατά τη διάρκεια των LUX FILM DAYS.

Με τις LUX FILM DAYS σάς προσκαλούμε σε μια αξέχαστη πολιτισμική εμπειρία που υπερβαίνει τα σύνορα. Από τον Οκτώβριο έως τον Δεκέμβριο 2016, θα μπορείτε να είστε μεταξύ των κινηματογραφόφιλων από όλη την Ευρώπη που θα παρακολουθήσουν τις ταινίες *À peine j'ouvre les yeux (Με τα μάτια ανοιχτά)*, *Ma vie de Courgette (Εγώ, ο Κολοκυθάκης)* και *Toni Erdmann* σε μία από τις 24 επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Μην ξεχάσετε να ψηφίσετε την αγαπημένη σας ταινία στην ιστοσελίδα μας luxprize.eu ή στη σελίδα μας στο Facebook!

ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ

Το Βραβείο Κοινού απονέμεται στην ταινία που επιλέγουν οι θεατές στο πλαίσιο του LUX FILM PRIZE. Μην ξεχάσετε να ψηφίσετε μία από τις ταινίες *À peine j'ouvre les yeux (Με τα μάτια ανοιχτά)*, *Ma vie de Courgette (Εγώ, ο Κολοκυθάκης)* και *Toni Erdmann!* Θα έχετε ίσως την ευκαιρία να επιλεγείτε για να παραστείτε —με πρόσκληση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου— στο διεθνές φεστιβάλ κινηματογράφου που θα λάβει χώρα στο Κάρλοβι Βάρι τον Ιούλιο του 2017 και να ανακοινώσετε τον τίτλο της ταινίας που έλαβε το Βραβείο Κοινού.

ΔΕΙΤΕ,
ΣΥΖΗΤΗΣΤΕ
& ΨΗΦΙΣΤΕ!

@luxprize

#luxprize

LUX
PRIZE
.EU

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Leyla Bouzid

ΣΕΝΑΡΙΟ: Leyla Bouzid,
Marie-Sophie Chambon

ΗΘΟΠΟΙΟΙ: Baya Medhaffer, Ghalia Benali,
Montassar Ayari, Lassaad Jamoussi,
Aymen Omrani

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ:
Sébastien Goepfert

ΜΟΥΣΙΚΗ: Khyam Allami

ΠΑΡΑΓΩΓΟΙ: Sandra da Fonseca,
Imed Marzouk

ΠΑΡΑΓΩΓΗ: Blue Monday Productions,
Propaganda Production

ΣΥΜΠΑΡΑΓΩΓΗ: Hélicotronic

ΕΤΟΣ: 2015

ΔΙΑΡΚΕΙΑ: 102'

ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: Μυθοπλασία

ΧΩΡΕΣ: Γαλλία, Τυνησία, Βέλγιο,
Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα

ΓΛΩΣΣΑ: Αραβική

ΔΙΑΝΟΜΗ: One From the Heart
(Ελλάδα, Κύπρος)

